

efter § 41, såfremt den nævnte dato derved vil blive overskredet.

ad § 42.

Den beskyttelse af et mindretal, der indeholdes i § 42, kan fyldestgøres uden folkeafstemning, når det pågældende lovforslag bortfalder. Ændringen under nr. 5 tilsigter at åbne mulighed for, at folkettingen kan vedtage, at et forslag, der er begæret underkastet folkeafstemning, skal bortfalde, hvorved en bekostelig og i så tilfælde overflødig folkeafstemning undgås.

ad § 56.

Udvalget foreslår, at paragraffen udgår, jfr. ændringsforslaget under nr. 7.

At der til folketingets arbejde udkræves, at den fornødne juridiske bistand er sikret, anser udvalget for en selvfølge, der ikke bør optages i grundloven. Udvalget vil iøvrigt mene, at der med det koncentrerede arbejde, der kommer til at påhvile folkettingen, i endnu højere grad end hidtil vil være brug for juridisk bistand ved lovgivningsarbejdet.

Et *mindretal* (venstres medlemmer af udvalget) ønsker endvidere at udtale, at mindretallet principielt er tilhænger af en forfatning, der bygger på tokammersystemet i moderniseret form med en nedsættelse af valgretsaldere og en ændring af valgmanen til landstinget samt forebyggelse af konfliktmuligheder mellem de to ting.

Stillet overfor det foreliggende grundlovsforslag, der er sikret flertal i begge rigsdagens ting gennem forudgående aftaler, har mindretallet ment at måtte søge dette udformet på en måde, som giver rimelig sikkerhed for, at forhastede beslutninger ikke gennemføres med ringe majoritet.

I udvalget er drøftet muligheden af at skabe en sådan nødtørftig sikring gennem en ændring af § 42, hvorefter en trediedel af rigsdagens medlemmer efter et forslags endelige vedtagelse skulle kunne kræve, at forslaget først indstilles til kongelig stadfæstelse, når nyvalg til rigsdagen har fun-

det sted og forslaget påny er vedtaget af den derefter sammentrædende rigsdag.

Der har endvidere været drøftet mulighederne for, at mindretal på 40 pct. skulle kunne kræve en 4. behandling, således at denne tidligst fandt sted et par måneder efter 3. behandling.

Skønt der har været vist interesse i udvalget for disse forslag, har de dog ikke kunnet gennemføres.

Ændringsforslaget til § 41, der giver 40 pct. af rigsdagens medlemmer mulighed for at få fristen mellem 2. og 3. behandling forlænget til 12 søgnedage, giver ikke samme mulighed for at forhindre et ringe flertal i at føre et lovforslag igennem, uden at vælgerne skal spørges, som et suspensivt veto, men giver dog kredse udenfor rigsdagen tid og lejlighed til at gøre forestillinger og fremsætte synspunkter, efter at forslaget ved 2. behandling har fået sin endelige form.

Et *andet mindretal* (det konservative folkepartis medlemmer af udvalget) beklager, at det under forhandlingerne om grundlovsforslaget ikke har været muligt at nå frem til en tokammerordning i lighed med den, der rummedes i grundlovsforslaget af 1939, og dermed til en dobbeltbehandling af sagerne.

Med hensyn til forslagens § 42, stk. 5, ønsker mindretallet at udtale, at da finanslove er unddraget folkeafstemning, hvilket også er naturligt, må finanslovens renhed som *budget* fastholdes. Der må ikke *lovgives* på finansloven, således at man f. eks. ved at gennemføre visse udgifter som tekstanmærkning på denne søger at omgå folkeafstemningsreglerne.

Ændringsforslag.

Af et *flertal* (Bjerre, Fr. Dalgaard, Elmquist, Federspiel, Chr. J. Hansen, Hans Hansen, Henry Hansen, Ingeborg Hansen, Johannes Hansen, Halfdan Hendriksen, Lisbet Hindsgaul, Malchau, Nielsen-Man, Esther Malling Pedersen og Stensballe):